

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobce: **A. A.**

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra

se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

Obor azylové a migrační politiky, poštovní schránka 21/OAM

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 3. 2018, č. j. OAM-897/ZA-ZA11-ZA16-2017, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Shora označeným rozhodnutím žalovaného (dále také „správní orgán“) nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Obsah žaloby

2. Toto rozhodnutí napadl žalobce v celém rozsahu výroku o neudělení mezinárodní ochrany včas podanou žalobou. Žalobce se cítil být zkrácen na svých právech, když uvedl, že správní orgán v řízení o udělení mezinárodní ochrany nepřihlédl k okolnostem daného případu, nezohlednil možnost udělení doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu a nepřihlézel ke všem skutečnostem, které v průběhu předmětného řízení vyšly najevo.
3. Žalobce předně vysvětlil, že chtěl zjistit svůj původ, jelikož měl podezření, že jeho rodiče nejsou zároveň jeho biologickými rodiči. Informace týkající se jeho „pravých“ rodičů se snažil zjistit i ve vojenském archivu v Moskvě, bez úspěchu. Do Spolkové republiky Německo proto odjel, aby se dozvěděl svůj skutečný původ. Věděl totiž, že se narodil v bývalé Německé demokratické republice, z níž byl posléze převezen k prarodičům do Dagestánu. Původně o azyl ve Spolkové republice Německo žádat nechtěl, ale jelikož byl okraden o peníze a doklady, učinil tak. Dotazem na svůj původ a pochybováním o rodičích urazil čest svých příbuzných a příslušníků jeho národnosti - Čečenců. Žalobce má proto nyní v jejich přítomnosti obavu o svou bezpečnost.
4. Žalobce je toho názoru, že naplnil podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 a odst. 2 zákona o azylu. Považuje se za osobu, která nesplňuje důvody pro udělení azylu, ale existují důvodné obavy, že pokud by se vrátila do státu, jehož je státním občanem, hrozilo by jí skutečně nebezpečí vážné újmy (mučení, nelidské či ponižující zacházení a trestání žadatele o mezinárodní ochranu) a nelze v jejím případě využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
5. V žalobě bylo rovněž odkázáno na ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu, které uvádí, že původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba. Podle ustanovení § 2 odst. 5 zákona o azylu se pak ochranou před pronásledováním nebo vážnou újmu rozumí zejména přiměřené kroky příslušných státních orgánů. Tato záštita je účinná a cizinec k ní má přístup. Žalobce se ale domnívá, že mu státní orgány v Dagestánu a Ruské federaci nebudou schopny poskytnout patřičnou ochranu. Svou argumentaci podpořil odkazy na článek z Human Rights Watch, „*Invisible War*“ – Russia's Abusive Response to the Dagestan Insurency ze dne 18. 6. 2015, dále odkázal na zprávu Radia Free Europe/Radio Liberty, „*Russia says it killed six militants in Dagestan*“ ze dne 7. 9. 2015, zprávu Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických o stavu lidských práv v Rusku za rok 2016 ze dne 3. 3. 2017 a na zprávu Evropského podpůrného úřadu pro otázky azylu k Ruské federaci z roku 2017, která se zabývá ochranou v zemi původu ze strany správních orgánů.
6. Žalobce v žalobě následně uvedl, že nemůže využít ani vnitřního přesídlení v rámci státu, neboť v Ruské federaci panují vůči lidem z Kavkazu předsudky a diskriminace. Upozornil přitom na zprávu Freedom House, o občanských a politických právech v Rusku za rok 2017 ze dne 24. 1. 2018 a opětovně i na zprávu Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických o stavu lidských práv v Rusku za rok 2016 ze dne 3. 3. 2017.
7. Žalobce proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 22. 5. 2018 popírá oprávněnost žalobních námitek a je toho názoru, že nebylo prokázáno žádné porušení zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zákona o azylu, zásad správního řízení či mezinárodních závazků České republiky, přičemž odkázal na obsah správního spisu. Žalovaný dle svého přesvědčení zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení sdělil, a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobce nebyl členem žádné politické strany, organizace či hnutí a v místě bydliště se žádným způsobem veřejně neangažoval. V průběhu správního řízení také nebylo zjištěno žádné reálné nebezpečí vážné újmy ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu. Dotaz žalobce na své rodiče není dalším Čechům ani znám. Žalobci nebylo ze strany rodičů, příbuzných ani dalších osob v zemi původu vyhrožováno a žalobcovy obavy jsou tak zcela spekulativního charakteru. Žalovaný je toho názoru, že žalobce nebyl v průběhu správního řízení zkrácen na svých právech a v plné míře odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
9. Žalovaný proto navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.

IV. Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

10. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. a dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.
11. Žalobce byl do České republiky transportován dne 26. 10. 2017 v rámci Dublinského nařízení a procedur z něj vyplývajících ze Spolkové republiky Německo. Dne 31. 10. 2017 podal čestné prohlášení o tom, že nedisponuje žádným dokladem totožnosti a že o své identitě uvádí úplné a pravdivé informace. Téhož dne poskytl správnímu orgánu údaje k žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce se předně podivil nad tím, že se ocitl na území České republiky a uvedl, že cílem jeho cesty byla Spolková republika Německo. Sem odjel, aby zjistil svůj původ. Měl za to, že v zemi jeho narození bude jednodušší zjistit odpověď na otázku, zda jeho rodiče jsou zároveň i jeho biologickými rodiči. Vždy o tom pochyboval, protože s nimi neměl nic společného. Finanční prostředky na cestu vzal ze svých úspor a s vycestováním ze země neměl žádné problémy. Žalobce dále uvedl, že v době jeho pobytu na území Spolkové republiky Německo (léto 2017) se jeho právníčka obrátila na vojenský archiv v Moskvě s dotazem na jeho původ. Žádnou odpověď žalobce v této věci zatím neobdržel. Žalobcem bylo dále tvrzeno, že jelikož byl okraden o peníze a doklady, zažádal zde o azyl (aniž by to měl původně v plánu). Nyní o mezinárodní ochranu žádá proto, že se nemůže vrátit zpět do Spolkové republiky Německo ani domů.
12. V zemi původu se obává o svůj život. Žalobce poukázal na kavkazské zvyky a tamější život, který toto jednání považuje za urážku cti nejen jeho rodičů, ale i všech Čechů. Jelikož o svých rodičích pochyboval, hrozí mu nebezpečí ze strany rodičů, jeho příbuzných i ostatních příslušníků jeho národnosti. Jeho rodina a ani on zatím neměli problémy se státními orgány. V nynější době po žalobci žádné složky nepátrají, není od nikoho ve své vlasti ohrožen. Žalobce je toho názoru, že zatím o jeho žádosti na vojenský archiv možná nikdo neví, ale je přesvědčen, že časem se to všichni dozvědí a on se může ocitnout v ohrožení. Za této situace se pak nebude moci obrátit na státní orgány,

jelikož tyto instituce prý nefungují. Přestěhování do jiné části Ruské federace také nepřipadá v úvahu, jelikož dle názoru žalobce: „čechenské speciální složky najdou kohokoliv a kdekoli na světě.“ Žalobce rovněž uvedl, že možných následků svého činu si byl vědom.

13. Ke své osobě uvedl žalobce dále to, že se narodil v Postupimi na území bývalé Německé demokratické republiky a nikdy nebyl členem žádné politické strany. Je ženatý a z manželství se narodily dvě děti, všichni aktuálně žijí na území Ruské federace – v Dagestánské republice. Ve Spolkové republice Německo žil asi šest měsíců před jeho převezněním do České republiky. V minulosti měl udělené české vízum (duben 2017), přes zprostředkovatele.
14. Ve správním spisu jsou kromě výpovědí žalobce dále založeny: Výroční zpráva Freedom House, Svoboda ve světě 2018 - Rusko ze dne 5. 2. 2018, informace Ministerstva vnitra České republiky, Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 28. 8. 2017 a informace Ministerstva vnitra České republiky, č. j. 107325/2017-LPTP ze dne 31. 7. 2017.
15. Žalobce nevyužil možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí (ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu), k věci nechtěl nic vyjádřit ani doplnit.
16. Na základě takto zjištěného skutkového stavu věci, který nikterak žalobce v žalobě nerozpориje, dospěl krajský soud k následujícím právním závěrům. Předesílá přitom, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).
17. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
18. Žalobce v žalobě v podstatě namítal, že by mu svědčila doplňková ochrana ve smyslu ustanovení §14a zákona o azylu, v žalobě zdůraznil dvě zásadní žalobní námitky. První z nich spočívala v tom, že žalovaný nepřihlédl k okolnostem daného případu, když nesprávně zhodnotil reálnou hrozbu hrozícího nebezpečí po jeho návratu do vlasti. V druhé vytkl žalovanému, že nedostatečně zjistil skutkový stav panující v zemi jeho původu.
19. Krajský soud předně nemůže přisvědčit druhé z uvedených žalobních námitek. Není totiž pravdou, že by žalovaný vycházel z nedostatečně prokázané situace v Ruské federaci. Žalovaný si opatřil jako podklady pro své rozhodnutí aktuální materiály týkající se nejen politické a bezpečnostní situace v zemi, ale i situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, a zprávy ohledně svobody v Ruské federaci. Krajský soud považuje za důležité ještě zmínit, s ohledem na zásadu non-refoulement, že mu není z úřední činnosti známo a nenamítala to ostatně ani strana žalující, že by

v mezidobí od vydání napadeného rozhodnutí do okamžiku rozhodnutí soudu o žalobě proti němu došlo v Ruské federaci v tomto směru k nějaké zásadní změně oproti stavu v roce 2017 - 2018, k němuž se veškeré žalovaným obstarané zprávy a informace vztahovaly. Dlužno dodat, že to byl právě žalobce, který v žalobě odkazoval na zastaralé informační zdroje (dokonce některé z roku 2015), které již z logiky věci nemohou mít pro posouzení věci velký význam.

20. Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
21. Z výpovědi žalobce bylo prokázáno, že ve vlasti nebyl pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu. Rovněž nebylo prokázáno, že by žalobci hrozilo pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce je žadatel o mezinárodní ochranu, který v Ruské federaci nikdy neměl problémy se státními orgány. Z jeho výpovědi pak vyplynulo, že jeho obava pramení z jeho činů vůči rodičům a zjišťování jeho skutečného původu. V důsledku tohoto údajného zneuctění jeho rodičů je prý ohrožen jeho život ze strany příbuzných a kohokoliv z Čečenců. Již z výpovědi žalobce plyne, že mu v souvislosti s pátráním po jeho skutečných rodičích nebylo nikým vyhrožováno, ani nebyl žádnému nebezpečí ve vlasti vystaven. Obavy žalobce jsou tak pouze domněnky a spekulace. Lze shrnout, že z poskytnuté výpovědi žalobce ani dalších materiálů, které jsou obsahem správního spisu, nelze dojít k závěru, že by žalobce mohl být po svém návratu do vlasti pronásledován z důvodů taxativně vymezených ustanovením § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce v tomto směru navíc nic nenamítal a dlužno dodat, že správní orgán se problematice existence důvodů pro udělení azylu z těchto důvodů věnoval velmi podrobně na str. 3 – 4 napadeného rozhodnutí. K jeho závěrům nemá krajský soud připomínek. Lze shrnout, že s ohledem na důvody, které žalobce uvedl jako příčinu odchodu z Ruské federace, nepřichází vůbec v úvahu aplikace ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu ani § 12 písm. b) téhož zákona.
22. Totéž lze konstatovat ohledně neudělení azylu dle ustanovení § 13 a 14 zákona o azylu. V tomto směru žalobce vůči napadenému rozhodnutí žalovaného žádné výtky ani nevznsl.
23. Podle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, hrozilo by mu skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo ochrany státu svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení

nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

24. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za objektivní, transparentní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Správní orgán umožnil ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu žalobci, aby se seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřil se k nim. Této možnosti však nevyužil. Žalobce neuvedl a žalovaný ani soud nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobci mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma dle § 14 odst. 2 zákona o azylu.
25. Žalovaný se vypořádal s neexistencí hrozby v podobě ohrožení na životě, mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, když mj. přiléhavě poukázal na čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, z něhož vyplývá, že pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení předmětného článku. Aby byl případný trest ponižující, muselo by doprovodné ponížení a pokoření dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Jak správně konstatoval správní orgán, nelze obecně usuzovat ze skutečnosti, že v některé zemi panuje problematická situace v oblasti ochrany lidských práv, že veškerí obyvatelé této země jsou pronásledováni ve smyslu zákona o azylu. Žalobcem popisované problémy nelze podřadit pod výše definovanou hrozbu vážné újmy. Nadto, jak je již výše uvedeno, situaci v Ruské federaci nelze označit za případ, kdy by státní orgány nebyly schopny a ochotny zajistit ochranu svým občanům. Pouhá skutečnost, že tak žalobce neučinil, nemůže odůvodňovat závěr, že by mu taková ochrana nebyla poskytnuta, resp. že by byla poskytnuta neúčinně (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 6 Azs 8/2003 – 44). Žalobce navíc všechny své problémy popisuje pouze v hypotetické rovině. Sám řekl, že mu ještě nikdo nevyhrožoval a na žádné konkrétní situace, v nichž by se bál o svůj život či fyzické napadení, neupozornil.
26. Pokud jde tedy o reálnou existenci hrozby, že by žalobce mohl být po návratu do země vystaven takovému jednání ze strany jeho příbuzných či dalších příslušníků jeho národnostní menšiny, je krajský soud toho názoru, že k tomuto závěru nelze v tomto případě dospět, přičemž odkazuje na svoje shora již vyslovené závěry. Ve shodě se žalovaným nepovažuje takovou hrozbu za prokázanou. Jak už je uvedeno shora, žalobce ohledně reálnosti těchto obav odkázal např. na citované pasáže článků z Human Rights Watch, dále na zprávu Radia Free Europe/Radio Liberty nebo zprávu Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických. Nejen, že se jednalo o zcela neaktuální zdroje informací, ale žalobce ani nikterak nedoložil, že by nebezpečí uváděné v těchto materiálech reálně hrozilo právě jemu. Krajský soud tak plně souhlasí se závěrem žalovaného, že žalobci v případě návratu do vlasti hrozba vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. a) a písm. b) zákona o azylu, ani ve smyslu čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech, nehrozí.
27. Z výpovědi žalobce ohledně motivu jeho vycestování je zřejmé, že ten neodjel ze země původu z důvodu mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Rovněž z podkladů založených ve správním spisu lze dovodit, že v Ruské federaci v současné

době ani neprobíhá žádná ze skutečností uvedených v ustanovení § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Případné vycestování žalobce po posouzení informací o zemi původu a skutečnostech sdělených žadatelem nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky České republiky. Vzhledem ke všem skutkovým okolnostem a důvodům, které žalobce uvedl v žádosti o udělení mezinárodní ochrany a v žalobě, lze tedy uzavřít, že na tento případ nelze aplikovat ani ustanovení § 14a odst. 2 písm. c) a písm. d) zákona o azylu.

28. Žalovaný se vypořádal i s otázkou, zda by žalobci mohla hrozit nějaká újma v souvislosti s tím, že v zahraničí požádal o mezinárodní ochranu. Zde žalovaný odkázal na informaci Ministerstva vnitra České republiky, č. j. 107325/2017-LPTP ze dne 31. 7. 2017, z níž nevyplývá, že by byli neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu po návratu do Ruské federace nějakým způsobem perzekuováni, diskriminováni či znevýhodňováni ze strany státních orgánů či soukromých osob.
29. Soud má po provedeném přezkumu za to, že žalovaný se dostatečně a přezkoumatelným způsobem zabýval všemi zákonnými důvody pro udělení některé z forem doplňkové ochrany, jakož i posouzením hledisek vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona o azylu, a proto se s jeho závěry a odůvodněním i této části rozhodnutí ztotožňuje a dovoluje si na ně v podrobnostech odkázat.
30. Podle ustanovení § 14b odst. 1 zákona o azylu se rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny ve smyslu výše citovaného ustanovení, neboť netvrdil ani nebylo prokázáno, že by některému jeho rodinnému příslušníkovi byla udělena doplňková ochrana tak, jak je uvedeno v § 14b odst. 1 zákona o azylu.

V. Závěr a náklady řízení

31. Krajský soud tak uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
32. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 6. února 2019

JUDr. Jan Rutsch v. r.
samosoudce